

NUMMER 3 - AUGUSTI 2026

BON SCOTT & AC/DC

DE FÖRSTA FANSEN SOM FICK HÖRA "HIGHWAY TO HELL"

Efter att ha skjutit på turnébussen med Bon Scott och Malcolm Young

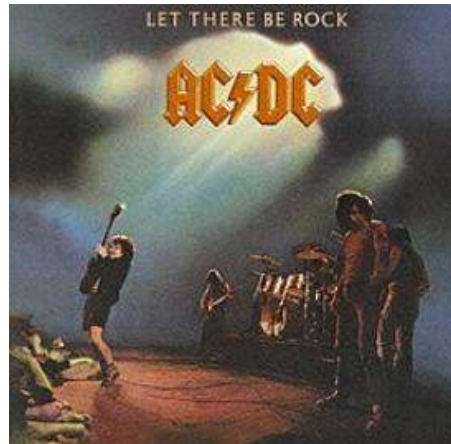

Angus Young, Wade Brooks och Bon Scott - Springfield, Illinois, 18 maj 1979.

ETT ÖGONVITTNESMINNE AV WADE BROOKS

BON SCOTT & AC/DC

18 maj 1979 - Springfield, Illinois

AC/DC - Let There Be Rock

Albumet som förändrade allt för mig var Let There Be Rock. Första gången jag hörde det på hög volym genom en stereo var det den tyngsta skiva jag någonsin hade hört - bara kanonlåtar, inget utfyllnadsmaterial. Det förändrade mitt liv. Än i dag delar det förstaplatsen med Judas Priests Stained Class bland mina favoritalbum genom tiderna. Båda kom ur samma explosion i slutet av 1970-talet. Jag misstänker att många framtida heavy metal-musiker kände samma kraft; de tog nästa steg, köpte instrument och startade egna band. Så fort jag hade hört skivan började jag leta efter varje AC/DC-skiva, importutgåva, fotografi och tidningsartikel jag kunde hitta.

Jag gjorde till och med min egen AC/DC-tröja eftersom det inte fanns några officiella souvenirer i St. Louis. Med flytande textilfärg målade jag de röda AC/DC-bokstäverna och den gula blixten på en enkel vit T-shirt. Den var hemmagjord, men 1979 visade den att jag var fan av ett band som de flesta i USA knappt hade upptäckt ännu.

Jag hittade AC/DC:s datum i Springfield, Illinois, i konsertlistan i tidningen Circus. Där stod när och var bandet skulle spela, men jag ville också veta var de skulle bo.

Min far, Jerry Brooks, var delägare i Brooks Furniture and Appliances. Vår butik sålde Spring Air-madrasser, vars huvudkontor låg i Springfield. Jag bad pappa kontakta någon på Spring Air för att ta reda på var AC/DC skulle bo och ordna tre biljetter. Vi hade tur: en kvinna på Spring Airs kontor fick reda på att bandet var bokat på Bel-Air Motel.

Den informationen förändrade allt. Redan innan vi lämnade St. Louis visste jag exakt vart vi skulle åka.

Den 18 maj 1979 körde mina vänner Trace Rayfield, Mark och jag de omkring 160 kilometrarna från St. Louis till Springfield. AC/DC spelade med UFO på Illinois State Armory. Det var vår första riktiga rock'n'roll-resa. Konserten var utsåld, men Bel-Air Motel gav oss en annan möjlighet att träffa bandet.

Angus Young och Wade Brooks utanför Bel-Air Motel. Wade bär AC/DC-tröjan som han gjort själv.

Parkeringen vid Bel-Air Motel

Bel-Air var ett gammalt tvåvåningsmotel med utvändiga gångar och rumsdörrar som öppnades direkt ut. Vi väntade på parkeringen tills AC/DC:s gamla turnébuss anlände. Bon Scott, Angus Young, Malcolm Young, Phil Rudd och Cliff Williams steg av. Där var de - bandet som vi hade kört hela vägen från St. Louis för att träffa.

Allt signerades där på parkeringen, på bilens motorhuv. Bon, Angus och Malcolm skrev på varje album jag hade tagit med och på min hemmagjorda affisch. Cliff och Phil gick direkt till sina rum, så jag knackade på deras dörrar och bad dem komma ut igen för att signera färdigt. Det gjorde de, och sedan gick de tillbaka till sina rum.

Angus gick närmast. Han gick upp till ett rum på andra våningen med en långhårig blond kvinna. Bon och Malcolm stannade ute med oss.

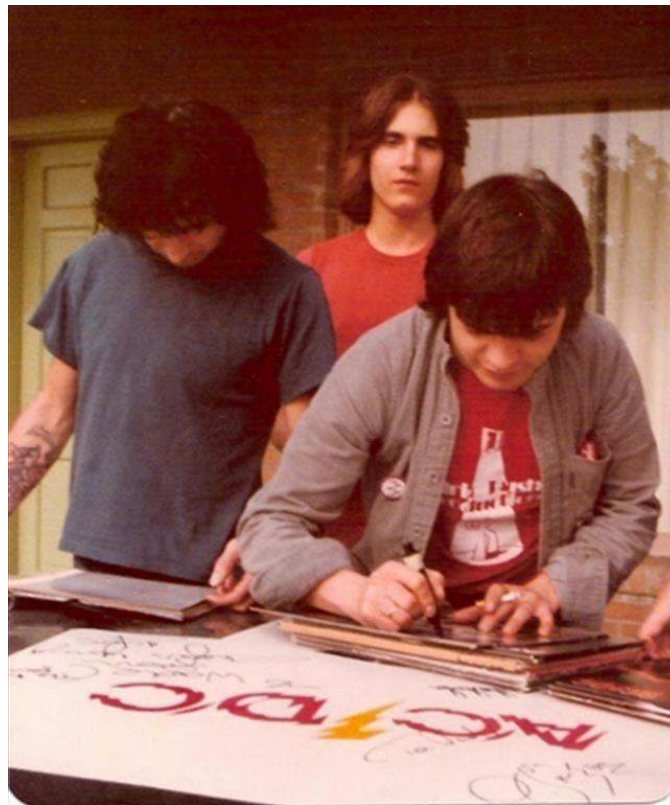
Wade Brooks med Bon Scott på Bel-Air Motel.

Gary, busschauffören; Bon Scott tittar i Wades AC/DC-klippbok på Bel-Air Motel medan Malcolm signerar Wades skivor.

Bon Scott tittar igenom samlingen på parkeringen. Jag älskar det leendet!

Bandet granskar Wades hemmagjorda AC/DC-affisch.

Angus var mycket förvånad över att vi hade de australiska importskivorna.

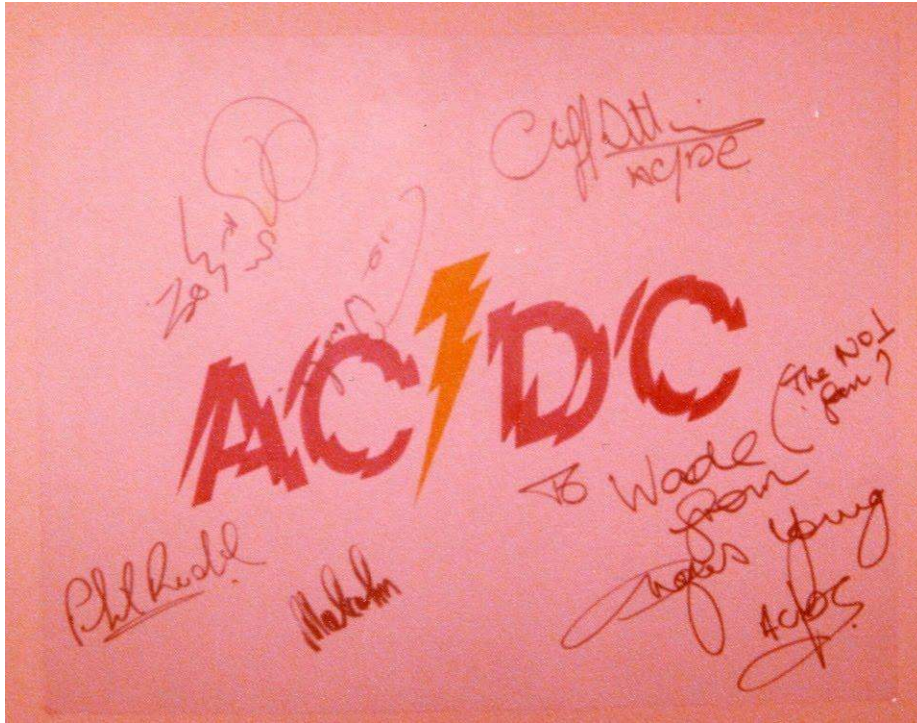

Malcolm med ett hårt paket Marlboro Reds i skjortfickan.

Malcolm var så vänlig mot oss. Vila i frid, broder.

Bilens motorhuv blev signeringsbord när varje medlem i AC/DC skrev autografer på Wades album och affisch.

Klippboken fångade deras intresse. AC/DC kämpade fortfarande för att bli erkända i USA, och några amerikanska pressklipp jag hade samlat var sådant som bandmedlemmarna aldrig hade sett. Det här var långt före internet. Att hitta information om ett band krävde arbete. Jag letade i skivbutiker och tidningskiosker och sparade allt jag kunde hitta. Jag minns att jag frågade Bon om Angus var 16 år. Han svarade: 'Han är 21. Skivbolaget hittade på det.'

Att skjuta på bussen - och höra framtiden

Malcolm frågade om vi ville hjälpa till att skjuta på bussen. Han sade att vi sedan kunde hänga med inne i bussen och lyssna på AC/DC:s nya album.

Föreställ er det från vänster till höger: Bon Scott till vänster om mig, sedan jag, Malcolm Young, Trace och Mark - alla sköt på bussen medan Gary, chauffören, satt bakom ratten.

Bon ropade: "Gary, få hit din tjocka röv och skjut på, så styr jag!"

När bussen väl hade flyttats höll Malcolm sitt löfte och bjöd in oss. Han satte kassetten i bandspelaren och sade: 'NI är de första fansen som får höra vår nya, ännu outgivna skiva.'

Vi hörde inte bara titelspåret. Sittande i AC/DC:s turnébuss lyssnade vi på hela det ännu outgivna albumet Highway to Hell. Under större delen av tiden var vi nästan ensamma. Malcolm kom in igen medan Trace tog ett foto av Mark och mig i bussen. Kassetten som spelas på bilden är Highway to Hell.

I dag är Highway to Hell ett av de mest berömda rockalbum som någonsin spelats in. I det ögonblicket var det bara AC/DC:s nya skiva, spelad på kassett för några unga amerikanska fans som nyss hade hjälpt till att skjuta på deras buss.

Ombord på AC/DC:s turnébuss medan det ännu outgivna Highway to Hell spelas på kassett.

Pete Way från UFO pratar med Malcolm, som äter ett Lay's-chips bredvid Cliff och Bon.

Bon, en utvikiningsmodell från Penthouse och jag - mitt livs stund.

De bästa platserna i en utsåld arena

Konserten var utsåld, men vi hade backstagepass, så jag frågade Bon var vi borde sitta. Han pekade mot den fullpackade publiken. Jag såg på PA-systemet till vänster om scenen och frågade: 'Kan vi sitta ovanpå högtalarna?'

Det var precis där Trace, Mark och jag satt - högt ovanför vänster sida av scenen, med utsikt över både AC/DC och UFO.

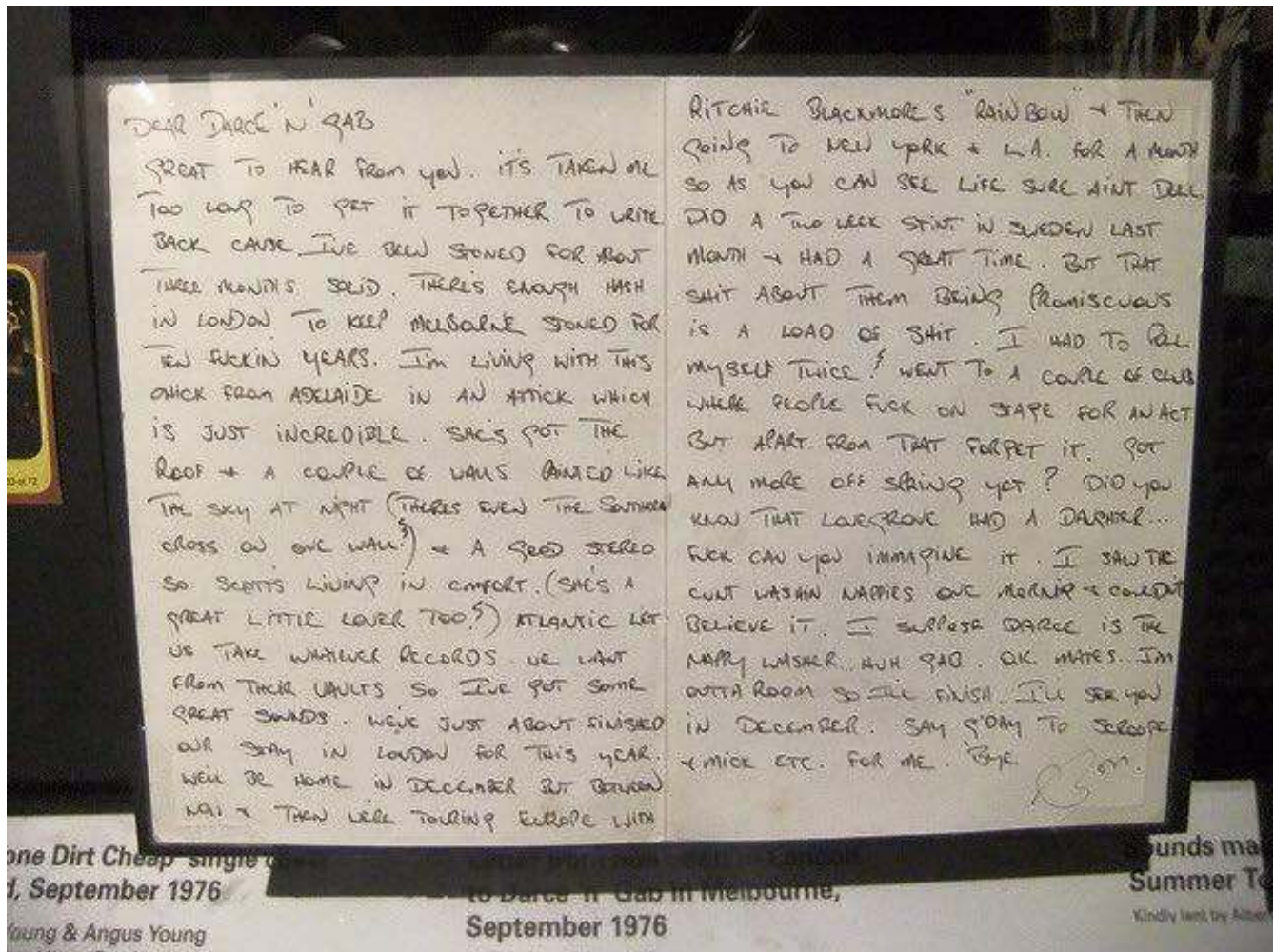
Under UFO:s spelning gick gitarristen Paul Chapman upprepade gånger av scenen och kräktes på en handduk som en roddare lagt på golvet. När vi senare återvände till motellet för att träffa Bon var Chapman så berusad att två roddare släpade honom mot rummet. Jag minns att jag tänkte: 'Vilket skämt. Det är stora skor att fylla efter Michael Schenker.'

AC/DC-jointar och Bons röda adressbok

Före resan hade jag rullat några jointar och skrivit AC/DC på papperet med en röd Flair-penna. Tillbaka på Bel-Air lät vi en gå från mig till Bon, sedan från Bon till hans tjej, Mark och Trace.

När jointen brann genom bokstäverna följde Bon våra framsteg. Han tog ett bloss och sade: 'Nu kommer vi till C', och senare 'till D', medan vi rökte oss igenom namnet AC/DC.

Jag kan ärligt talat inte minnas detaljerna i vårt samtal den kvällen. Men jag minns tydligt hur Bon tog fram sin lilla röda adressbok. Han frågade efter mitt namn och min adress och skrev ner dem. Den enkla handlingen betydde oerhört mycket för mig. Bon Scott ville komma ihåg hur han kunde nå mig.

Jag såg den här bilden på internet och sparade den eftersom den påminde mig om Bons handstil i hans röda adressbok.

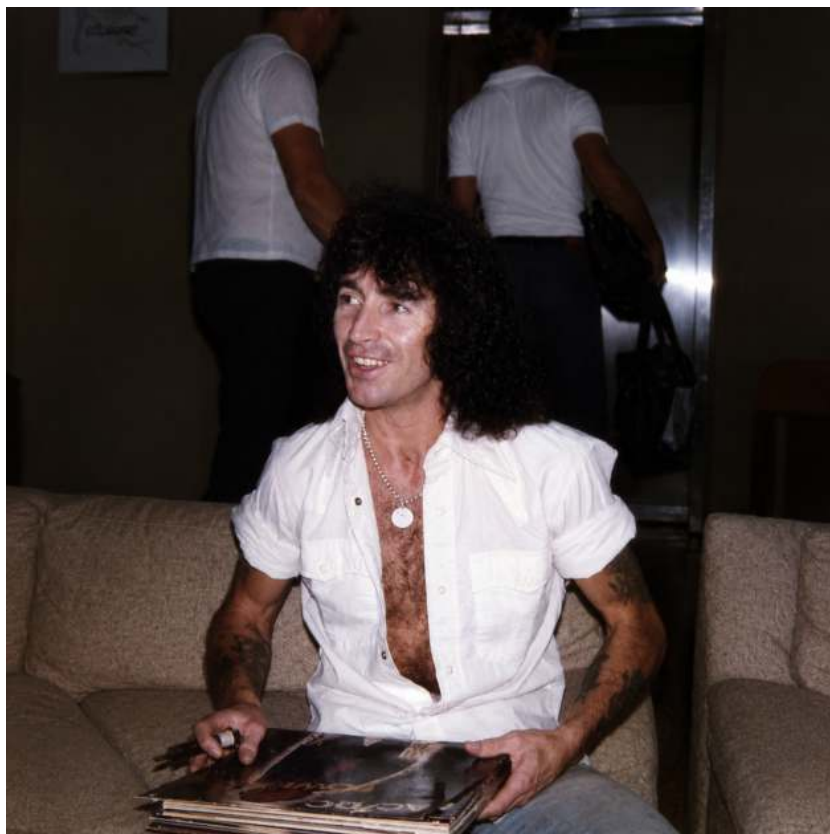
AC/DC återvänder till St. Louis

1 juli 1979 - Kiel Auditorium

Mindre än två månader senare återvände AC/DC till St. Louis för att vara förband åt Triumph på Kiel Auditorium.

När vi kom till hotellet gick jag till receptionen och frågade efter Bon Scotts rumsnummer. Jag ringde rummet. Bon svarade och sade: 'Jag har precis duschat och kommer ner.' Han kom ihåg oss.

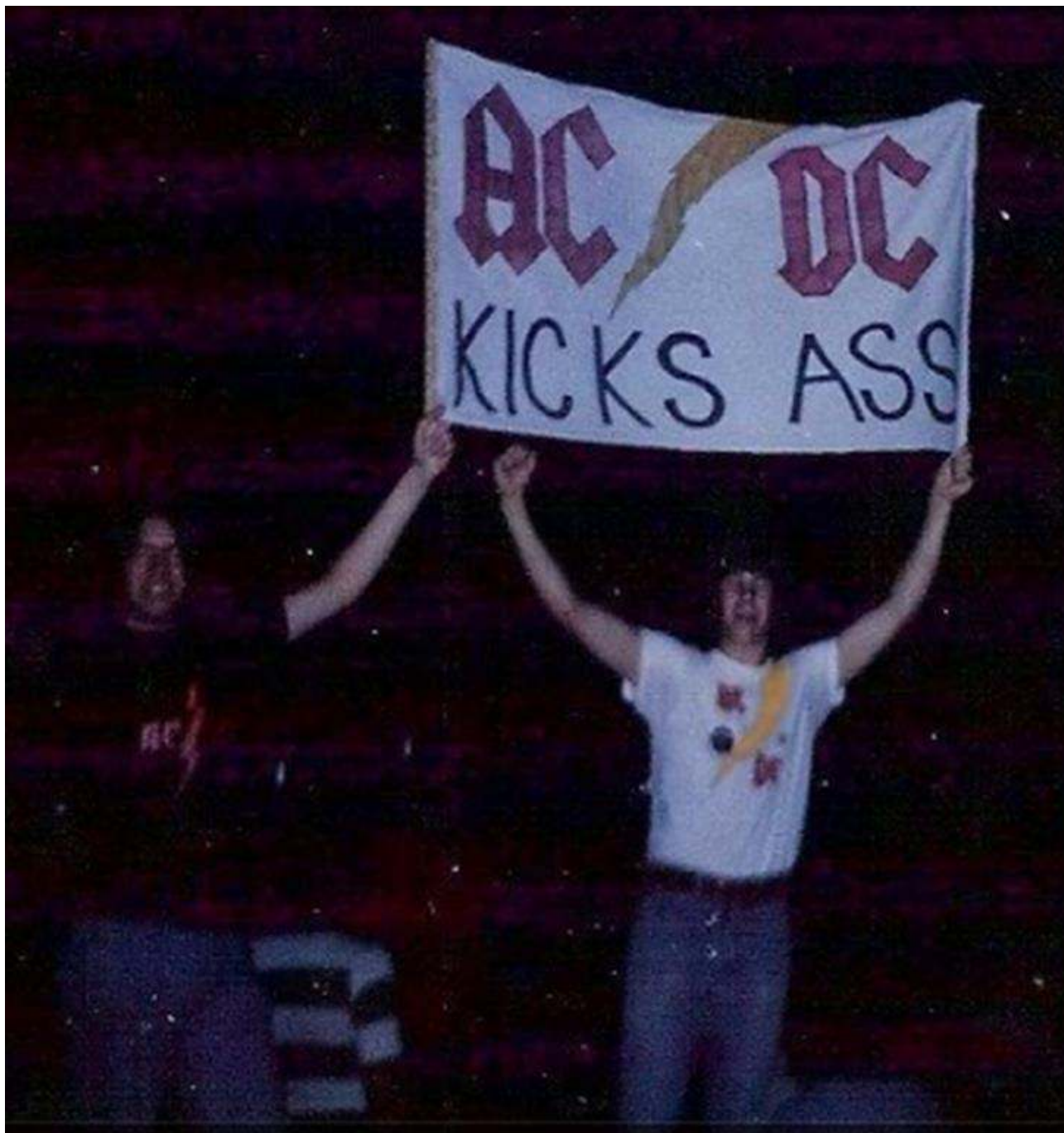
Efter konserten ringde jag Bons rum igen. Precis som i Springfield hade vi en kylbox full med iskall Busch-öl. Bon bjöd upp oss.

Bon Scott med Wades AC/DC-klippbok på hotellet i St. Louis före konserten.

Wades AC/DC-klippbok på hotellet i St. Louis före konserten. När jag ser fotot märker jag att Bon lyssnar på en berättelse eller fråga från mig.

Trace Rayfield och Wade Brooks håller Wades hemmagjorda skylt "AC/DC Kicks Ass" på Kiel Auditorium i St. Louis den 1 juli 1979.

Efter konserten - tillbaka på AC/DC:s hotell

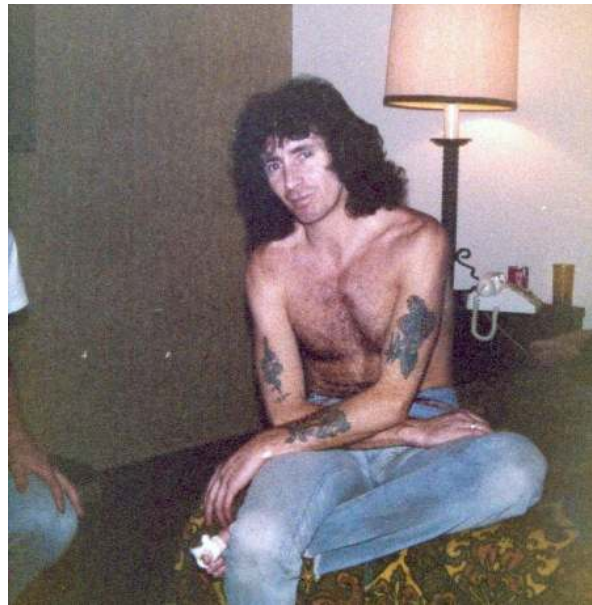
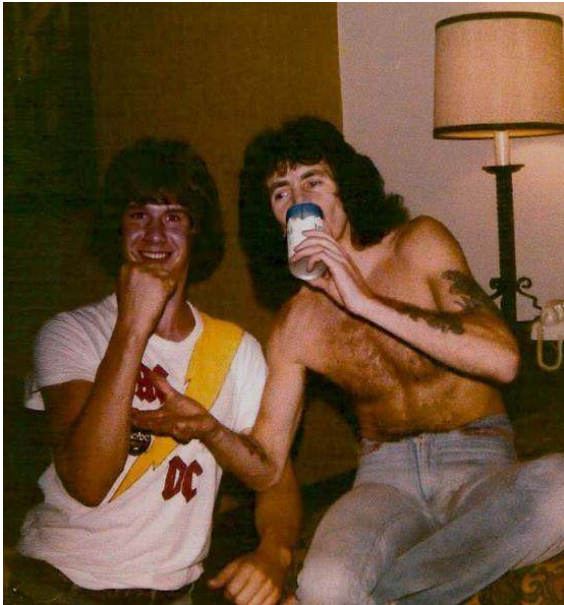
"Kom upp, grabbar - och ta med kylboxen!"

Vi drack Busch-öl och rökte gräs med Bon igen. Vid ett tillfälle frågade han: 'Har ni något starkare?' Nej. Vi hade bara vår kylbox med öl. Både i Springfield och St. Louis såg vi till att inte stanna för länge eller missbruka gästfriheten.

Bon satt på sängen och pratade med oss. Hans tjej satt vid huvudänden och läste min AC/DC-klippbok, medan Gary, busschauffören, satt bakom Bon. Fotografiet från kvällen fångar scenen precis som jag minns den.

Det handlade aldrig om att snabbt få en autograf och sedan gå. Vi tillbringade tid med Bon Scott som människa. Två gånger välkomnade han oss till sitt rum, delade vår öl och vårt gräs, tittade i min klippbok och skrev min adress i sin privata bok.

Ett minne för livet

Vi var inte rika. Vi hade inga kontakter i musikbranschen, VIP-paket eller särskilda legitimationer. Vi var målmedvetna unga fans som tog reda på var banden bodde, reste till konserterna och försatte oss i en situation där något minnesvärt kunde hända. Sedan behandlade vi musikerna som människor.

Bon Scott dog den 19 februari 1980. Nyheten satte plötsligt punkt för allt hopp om att träffa honom igen. Kvar finns minnet av hans generositet mot några unga fans: autograferna på en motorhuv, den påskjutna turnébussen, den första lyssningen på Highway to Hell, den röda adressboken och inbjudan att ta med kylboxen upp.

Vila i frid, Bon.

När vi träffade AC/DC i maj 1979 hade bandet troligen sålt omkring två miljoner album världen över. Det var mycket, men de var ännu inte de globala superstjärnor de snart skulle bli. Highway to Hell hade inte ens släppts - vi satt i deras turnébuss och lyssnade på skivan som skulle förändra allt.

Fotokreditering: Trace Rayfield om jag är med på bilden; övriga foton togs av Trace eller mig.

EN HÄLSNING TILL LÄSARNA

Det här är ett fanzine. Jag tar inte betalt för det. Det finns på www.metalchild.com för att läsa online eller ladda ner. Om du har PDF-filen får du gärna mejla kopior till gamla heavy metal-vänner. Väck era egna minnen till liv tillsammans med gamla kamrater. Minnena, fakta, fotografierna och rättelserna är mina; jag berättade historien i delar, och ChatGPT hjälpte till att organisera dem och föreslå hur de kunde vävas samman till en läsvärd berättelse. I april fick jag en allvarlig varning i form av en hjärtinfarkt. En artär var blockerad till 99 procent och behövde tre stentar, fyra totalt. Jag är pensionerad, och vår dotter och våra barnbarn bor hos oss. Pensionen har gett mig tid. Minnena strömmar tillbaka. Det är ganska enkelt att ladda upp foton till ChatGPT och börja berätta historierna omkring dem. Det blir många timmars redigering, men det är fantastiskt roligt. Vänliga hälsningar, Wade 'Metal Child' Brooks. Mina barnbarn kallar mig Opa och min fru Oma (jag gifte mig med en tyska).

KONTAKT

Wade 'Metal Child' Brooks

E-post: wadealanbrooks@gmail.com

Webb: www.metalchild.com

St. Charles, Missouri, USA - ring eller skicka sms: 314-690-8320

Om du vill skicka något med post, kontakta mig så får du min aktuella adress.

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

@MetalChildOfficial

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied: ...more

[Facebook](#)

Customize channel

Manage videos

YouTube <https://www.youtube.com/@MetalChildOfficial>

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

5.8K followers • 30 following

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied to fan letters for Rod Smallwood, Promotion for Trouble & Exciter.

Media/news company

Professional dashboard

Edit

Advertise

Facebook [h](#)

[Promotions](#)

FANPRODUKTER

KOMMER SNART

T-shirts, kepsar, knappar, klistermärken och tygmärken till låga priser

Kommande nummer: Bon Scott/AC/DC, NWOBHM, Iron Maiden, Saxon, Trouble, Exciter, Jaguar, Mike Varney (Shrapnel Records), Raven, Bernard Doe (Metal Forces) med flera.

